

den, der ingen har faaet. Den, der ingen har faaet, kommer til at lide, hvergang en Anden faaer en Titel eller Rang; thi det er blevet det Naturlige, og der maa være Grunde tilstede, for at den Ene ikke faaer, medens Andre faaer Titel og Rang og gjøre det ene Spring efter det andet paa „Standstrinene“, medens han staaer stille; derved falder der en Skygge paa ham, som han jo ingenlunde kan være tjent med. Dette er jo ogsaa en Mislighed. Det Samme er Tilfældet, naar en Mand er begyndt paa en saadan Stigning, men pludselig staaer stille i mange Aar; det er ganske det Samme. Jeg tror derfor, at det for Embedstanden som en Heelhed og navnlig for dem, der enten ikke have villet have en Titel eller allerede have en Titel, som de ønske at være frie for, er et godt Fremskridt, vi gjøre, og en god Ordning, vi komme til, hvis mit Forslag vedtages; man vil derved uden nogen Strid til nogen Side komme ind i et godt Spor med Hensyn til denne Sag. Jeg vil ligefrem sige, at naar den høitærede Finantsminister har antydet, at det er et Choc, der her gjøres, tager han fuldstændig fejl. Hvad var det, der bragte os til sidst, da vi ønskede denne Tanke slaaet fast, ikke at tage en Bestemmelse i selve Loven om, at de, som ønskede det, uden videre kunde blive frie for deres Titel? Det var det Hensyn, som den høitærede Finantsminister gjorde gjældende. Vi sagde: Nei, saa vidt ville vi ikke gaae, at sige, at de skulde blive frie, naar de indsende deres Afnævnelse. Vi sagde, at den kongelige Anordning kan bestemme, paa hvilken Maade det kan skee. Det forekommer mig virkelig, at dette var at tage alle mulige ffylldige Hensyn til den Side, og det har derfor overrasket os at høre, at Finantsministeren karakteriserede det som et Choc. Jeg skal ikke sige videre til Forsvar for mit Forslag under Nr. 2; jeg anseer det for aldeles utvivlsomt, at det vil blive vedtaget. — Med Hensyn til mit Forslag under Nr. 3 sagde jeg jo allerede første Gang, da jeg havde Ordet, at der var en bestemt Uenighed tilstede mellem den høitærede Finantsminister og mig, og jeg antog derfor, at han ikke vilde have sagt, at det havde overrasket ham og gjort ham ondt, at

jeg havde stillet det igjen; thi ligesom han veed med sig selv, at naar han har en bestemt Anskuelse om et Spørgsmaal, opgiver han den ikke saa let, saaledes maatte han kjende mig tilstrækkeligt til at vide, at det Samme er Tilfældet med mig. Det er et af de Punkter, som jeg har en bestemt Dverbetvissning om, og som jeg har søgt at forfægte paa Sagens tidligere Trin, og det vilde for min egen Betragtning idetmindste tage sig ganske besynderligt ud, om jeg ikke havde stillet mit Forslag her. Jeg har altsaa stillet det, fordi jeg efter min Opfattelse af Spørgsmaalet var nødt til at gjøre det. Det, som den høitærede Finantsminister har anført for sin Modstand mod mit Forslag, er jo Betragtninger, som vi ogsaa hørte sidst, og jeg kan ikke svare Andet dertil, end hvad jeg stedse svarer, naar dette Spørgsmaal er paa Bane. Jeg kan ikke paa nogen Maade erkjende Rigtigheden af, at disse, som de ogsaa kalde sig, midlertidige Lønningsforbedringer, ere Noget, som de paa gjældende Embedsmænd med nogenstomhelst Ret have kunnet gjøre Regning paa for længere Tid eller i deres Embedstid. Allerede Ordet „midlertidig“ til den Lønningsforbedring, som gives først i en Lov for 2 Aar alene, som senere faldt bort, og som siden er givne gjennem en Bevilling paa hver Finantslov, afgiver tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, hvad de paa gjældende have kunnet gjøre Regning paa. Det er meget muligt, at den høitærede Finantsminister har Ret i at sige, at han ikke troer, at Rigsdagen vil stemme mod hans Forslag i saa Henseende, det kan gjerne være, men at den kan gjøre det, det er klart nok, og det, jeg paastaer, er, at de paa gjældende Embedsmænd ikke have en saadan Sikkerhed, som de have gjennem en Lønningslov. Rigsdagen kan stryge Voster i en Finantslov, og deri ligger altsaa, at dette Forhold er mere løst. Jeg siger derfor, at dersom det var et mere alvorligt Spørgsmaal, der forelaa, saa vilde Folkethinget alene fuldstændig have det i sin Magt at faae Regjeringen til at gaae ind paa dette Forslag, idet man for et Aar i Finantsloven kunde nægte de midlertidige Lønningsforbedringer. Kunde man det, saa vilde Regjeringen nok af Hensyn til den høitærede Finantsmini-